

Christian De Coninck

De daikonkweker

Houtekiet

Antwerpen / Utrecht

© Christian De Coninck / Uitgeverij Houtekiet 2015
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink Design
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 327 0
D 2015 4765 5
NUR 330

Eerste druk april 2015
Tweede druk mei 2015
Derde druk mei 2015

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

*Opgedragen aan mijn moeder
die ons verleden jaar in de lente heeft verlaten.*

Met dank aan Freddy, Guido, Jan L., Jan P. en Ine.

*Ook veel dank aan mijn uitgever Stefaan
en de hele ploeg van Houtekiet
voor jullie vertrouwen.*

Martin Raymaekers wandelde door zijn tuin. Zijn hoofd ging onmiddellijk naar boven. De hemel was maagdelijk blauw en de zon priemde, ondanks het vroege uur, op zijn ontblote armen. Hij trok zijn broek op en snoerde zijn riem verder aan. Als het weer zo droog blijft, zal ik de moestuin moeten besproeien, dacht hij. In het voorbijgaan bekeek hij even de rozenstruiken die hij voor zijn vrouw had geplant. Hij liep naar het tuinhuisje dat het gazon van de moestuin scheidde, nam zijn hark en ging naar de daikons. Ze stonden er mooi groen bij. Raymaekers streek met een zachte haal over het lover, maakte rond de planten de grond los en trok hier en daar onkruid uit. Het zweet parelde op zijn voorhoofd. Het was eigenlijk een beetje te warm om in de tuin te werken, maar sinds zijn pensionering had hij niets anders om zich mee bezig te houden. Hij veegde het zweet van zijn gezicht en leunde op zijn hark. Hij hoorde zijn buurvrouw het ligbed uit de veranda rollen. Nicole Vermeersch, de echtgenote van een accountmanager bij een grote multinational, was de enige huisvrouw in een buurt van tweeverdieners. Ze was beeldschoon. Volgens Raymaekers kon Nicole wedijveren met al de missen. Ze had donkerblond haar en de perfecte maten. Haar borsten waren niet overontwikkeld, maar evenmin citroenen. Toen ze in de villa-

wijk kwamen wonen en Martin haar voor de eerste keer zag, voelde hij iets wat hij al lang niet meer had gevoeld: lust. Niet zomaar zin maar rauwe seksuele lust. Sindsdien, tijdens de weinige keren dat hij nog met zijn vrouw vrijde, fantaseerde hij over haar. Het werd een obsessie. Hij bespiedde haar tijdens het zonnen. Hij had zijn daikons tegen de gemeenschappelijke haag geplant en daar een gat in gemaakt, zodat hij als hij gehurkt zat de vrouw ongemerkt kon begluren. Nicole Vermeersch had de gewoonte om topless te zonnen. Als hij haar daar zag liggen, halfnaakt, met haar donkere tepels en het minuscule broekje, voelde hij hoe het in zijn onderbuik rommelde. Dan ging hij naar het tuinhuisje, waar hij als een puber masturbeerde.

Raymaekers harkte voort en wachtte nog enkele minuten voor hij op zijn knieën ging zitten. Met beide handen trok hij het gat een beetje open. Daar lag ze: op haar rug en de benen gespreid. Raymaekers likte het zweet van zijn bovenlip. Met zijn hand wreef hij over zijn lid en voelde hoe het stijf werd. Hij begaapte de nietsvermoedende vrouw. Zijn ogen dwaalden van de borsten naar haar benen. Hij verplaatste zich een beetje, zodat hij haar broekje beter kon zien. De deur van het tuinhuisje werd dicht geworpen. Raymaekers trok snel zijn T-shirt uit zijn broek. Het katoen viel over zijn uitgesproken dikke buik en vormde een tent voor zijn duidelijk zichtbare erectie. Hij stond snel recht en nam zijn hark. Irma, zijn vrouw, kwam naar hem toe, met een thermos koffie.

‘Het is te warm voor koffie, vrouw,’ gromde hij.

‘En voor bier is het nog te vroeg,’ repliceerde ze. ‘Je hebt de deur van het tuinhuisje weer open laten staan. Straks verbergt de kater van Den Hondt er zich weer en pist hij alles onder.’

Ze zette de thermos op de grond en kwam op haar man af. Martin liet de deur altijd openstaan. Hij wist dat zijn vrouw ze

dan dicht zou doen als ze in aantocht was. Irma wierp een snelle blik over de haag en ging naast Martin staan.

‘Heb je het gezien?’ vroeg ze op een samenzweerderige toon.

‘Wat?’ vroeg hij verveeld.

‘Die van hiernaast. Ze ligt weer halfbloot in haar tuin.’

Raymaekers keek even over de haag.

‘Oh dat.’

‘Het is een schande voor de hele buurt. Ik ben er bijna zeker van dat ze geld bijverdient terwijl haar man op reis is.’

‘Wat weet jij daarvan?’

‘Maria van de slager heeft mij verteld dat er geruchten de ronde doen, dat ze er niet vies van is.’

‘Maria zou beter de kwaliteit van haar vlees in de gaten houden in plaats van te roddelen. Alle vrouwen worden jaloers als er een jong ding in de buurt komt wonen, zeker als het ook nog mag gezien worden. Trouwens, wie ziet haar? Er is niemand thuis. Iedereen is gaan werken.’

‘Alle mannen zijn hetzelfde. Jullie denken aan niets anders.’

‘Spijtig dat het bij de vrouwen zo niet is, anders zouden de hoeren moeten gaan stempelen.’

Irma Raymaekers wierp een vernietigende blik op haar man.

‘Hoeren koken niet en wassen jullie vuile onderbroeken en stinkende kousen niet.’

‘Het is al goed, Irma.’

Raymaekers nam de thermos op, draaide de plastic beker eraf en schonk hem vol. Hij dronk een slok van de hete koffie. Op zulke momenten gaf hij zijn vrouw gelijk, anders werd het weer een week beeld zonder klank.

‘Ik ga naar de markt. Als ik terug ben, zal ik spaghetti maken. Dat is vlug klaar.’

‘Dat is goed, vrouw,’ bromde Raymaekers.

Hij dronk de rest van de koffie op, liet de beker uitdruppelen en draaide hem op de thermos. Irma keek nog snel over de haag, haalde haar schouders op en ging terug naar het huis. Martin keek haar na en wachtte tot hij de auto de carport uit zag rijden. Hij zakte weer door zijn knieën en nam zijn vertrouwde plaats in.

Verdomme, dacht hij. Ze heeft zich omgedraaid. Hij bekeek haar glanzende rug en staarde naar haar kontje dat zo verleidelijk omhoog stak. Hij graaide in de grond en trok er een daikon uit. Hij maakte de lange witte wortel aan zijn broek schoon, nam zijn knipmes, schraapte de daikon en beet er een stuk af. De uitgesproken smaak van de knapperige radijs deed hem even aan iets anders denken. Hij had de plant ontdekt tijdens de opendeurdagen van het tuincentrum. De verkoper had hem laten proeven en de smaak overtrof die van de klasieke ronde rode radijs en zwarte rammenas, en hij paste beter in slaatjes en bij plattekaas. Raymaekers had zaad gekocht en de plant leek goed te aarden in de zachte zandgrond. Irma had al geklaagd dat hij meer tijd aan de daikons besteedde dan aan de andere groenten. Dat kwam omdat ze dicht bij de haag stonden. En de haag was zijn venster op het zo begeerlijke lijf van Nicole.

‘Hum, Nicole. Ik zou je zo bespringen,’ mompelde hij.

Raymaekers keek door de haag en zag nog net hoe zijn buurvrouw zich omdraaide. Een poot van het ligbed brak af. De voorkant dook omlaag en Nicole Vermeersch rolde van het ligbed in het gras. Daarbij liet ze een verschrikt kreetje. Raymaekers wilde opspringen maar hield zich bijtijds in. Hij staarde naar de vrouw, die langzaam recht kroop en met een verbaasde blik naar de afgebroken poot keek. Toen ze voorover boog, moest Raymaekers moeite doen om niet te kreunen. Haar kont stak achteruit. Het was alsof hij het kon aanraken.

Hij wilde haar broekje afrukken en haar vagina strelen. Nicole stond met de afgebroken poot in haar hand. Ze trok een badjas over. Raymaekers kroop recht.

‘Awel, Nicole, wat scheelt er?’ vroeg hij op een zo natuurlijk mogelijke manier.

Ze draaide zich naar hem om. De badjas gleed open en liet een borst zien.

‘Er is een poot afgebroken.’

‘Wil je dat ik even kom kijken?’

‘Graag, Martin.’

Raymaekers ging naar het tuinhuisje en nam een versleten keukenstoel. Hij zette hem naast de afsluiting, kroop erop en klom over de omheining. Eindelijk naderde hij het voorwerp van zijn lust. Hij trok het ligbed recht en keek naar de plaats waar de poot even voordien had gezeten.

‘Het is plastic, Nicole. Eenmaal afgebroken, kan je er niets meer aan doen.’

‘Kan je het niet kleven met die extra sterke lijm waarmee ze een man aan het plafond plakken?’

Raymaekers moest lachen.

‘Het is mogelijk, maar ik denk niet dat het lang zal houden. Ik vrees dat je een nieuw ligbed moet kopen. We kunnen het in ieder geval proberen. Heb je zo’n lijm?’

Nicole Vermeersch keek beteuterd van haar buurman naar het ligbed en schudde haar hoofd.

‘Vraag het straks aan Ronald.’

‘Hij zit de ganse week in New York.’

Raymaekers voelde dat hij nu zijn kans moest wagen. Haar man zat aan de andere kant van de oceaan. Ze had dus zeker zin in seks.

‘Weet je,’ begon hij, terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegde. ‘Ik heb je altijd een mooie vrouw gevonden.’

‘Wat?’

‘Ik droom over jou. Ik wil je, Nicole.’

‘Je bent gek, Martin. Je bent trouwens mijn type niet.’

‘Wat heb ik niet dat de andere mannen hebben?’ drong Raymaekers aan.

‘Bekijk jezelf. Je kon mijn vader wel zijn. Je hebt een dikke buik, je zweet en je stinkt. Ga weg.’

Het was alsof Raymaekers een slag in het gezicht kreeg. Zo had een vrouw nog nooit tegen hem gesproken. Zijn buik was dik, ja, en hij zweette, maar dat kwam door het werk in de tuin. Hij stonk niet. Hij nam elke dag een douche. Irma zag erop toe dat hij dagelijks een propere onderbroek aantrok. Nee, ze loog. Ze wilde waarschijnlijk iets anders.

‘Ik... ik zal je betalen,’ zei hij de woorden van Irma indachtig.

‘Wie denk je wel dat ik ben? Scheer je weg, jij perverse huf-ter.’

Opnieuw een slag in zijn gezicht. Ditmaal werd het hem te veel. Dat wijf zou hem niet zomaar afschepen. Als ze het met andere mannen deed, zou ze het met hem doen. Hij haalde uit en gaf haar een harde slag in het gezicht. Nicole Vermeersch draaide rond haar as en viel neer op het gras. Haar badjas was opengegaan. Raymaekers verloor elk normbesef. Hij raapte de half bewusteloze vrouw op en sleurde haar snel het huis binnen. Nicole Vermeersch kon geen weerstand bieden. Hij kende haar huis en trok haar naar de slaapkamer. Hij wierp de versufte vrouw op het bed en kleedde zich razendsnel uit. Vermeersch schudde even met haar hoofd en zag haar buurman naakt naast het bed. Ze gilte, maar Raymaekers duwde zijn hand op haar gezicht. Hij raapte zijn onderbroek op en stopte ze in haar mond. Nicole Vermeersch verweerde zich. Ze schopte naar haar aanrander. Raymaekers kon haar niet meer houden

en de vrouw rolde van het bed, op de kleren van Raymaekers. Hij knielde naast haar neer en hield haar met enige moeite in bedwang. Hij trok de riem uit zijn broek, sleurde de weerloze vrouw op het bed en bond haar handen met de riem aan het uiteinde vast.

‘Nu is het tussen ons, *baby*. Je zult er van genieten, dat ver zeker ik je.’

Hij trok haar benen uit elkaar en rukte haar broekje af.

‘Oh ja, je bent werkelijk mooi.’

Haar ogen puilden uit. Hij ging op haar liggen en verkrachtte haar.

Toen hij eindelijk klaarkwam, rolde hij van haar af. De realiteit kwam als een schicht op hem af. Hij schudde even met zijn hoofd. Wat heb ik toch gedaan? dacht hij. Hij draaide zich naar Nicole Vermeersch die bewegingloos en met gesloten ogen naast hem lag. Hij trok zijn onderbroek uit haar mond en maakte haar handen los.

‘Nicole, het spijt me. Het spijt me zo verschrikkelijk. Ik weet niet wat me overkwam. Maar ja, waarom moet je zo mooi zijn en waarom moet je altijd topless zonnen?’

Toen de vrouw niet antwoordde, keek hij haar aan. Ze had nog steeds niet bewogen.

‘Nicole?’

Raymaekers stond verschrikt op en keek de vrouw aan. Ze is bewusteloos, dacht hij. Hij sloeg haar enkele keren in het gezicht, maar kreeg geen reactie. Hij nam haar hand en zocht haar pols. Hij voelde niets. Hij legde zijn hoofd op haar borst. Hij hoorde niets. Raymaekers begon te beven.

Ze zal toch niet dood zijn? vroeg hij zich af. Nee, ze is bewusteloos en daarom voel ik geen pols. Haar hart zal stilletjes slaan, verzekerde hij zichzelf.

Hij kleedde zich aan, keek nog even naar Nicole Vermeersch

en trok de deur achter zich dicht. Hij ging naar huis. Hij ging aan de keukentafel zitten en dacht na. Als ze straks wakker wordt, zal ze zich waarschijnlijk niets meer herinneren, hield hij zich voor. Als ze iets zegt, zal ik alles ontkennen. Ik heb haar niet verkracht. Ik heb haar nooit aangeraakt. Niemand heeft trouwens iets gezien. In deze buurt werkt iedereen, die zijn overdag nooit thuis. Nee, ik zal alles ontkennen. Wie zou haar trouwens geloven? Ik ben een eerbaar burger en ben nog nooit in aanraking geweest met de politie. Ik heb zelfs nooit een boete gehad. Ze zullen haar niet geloven. Even voelde hij de angst bovenkomen. Ze zullen zijn vingerafdrukken vinden. Dat is toch normaal, je bent er al verschillende keren over de vloer geweest. Shit! Ik heb geen condoom gebruikt. Ze zullen DNA vinden. Ja, dan moet ik wel bekennen. Maar dan zal ik zeggen dat ze mij heeft verleid. Trouwens, Irma heeft toch gezien dat ze daar als een hoer lag te zonnen en Maria van de beenhouwer zal bevestigen dat ze gemakkelijk was. Hij zal Irma om vergiffenis vragen en zeggen dat zij hem binnen heeft gelokt en hem dan heeft uitgetrokken. En ja, hij is ook maar een man.

‘Goed zo, jongen,’ sprak hij zichzelf moed in. ‘Eerst ontkennen en als ze bewijzen vinden, zeggen dat zij mij gevraagd heeft.’

Maar waarom zou ze dan klacht indienen? vroeg hij zich af. Ik heb geen condoom gebruikt en ze is bang dat ze zwanger is. Ja, dat is de oplossing. Ze dient klacht in om zich te verdedigen tegenover haar man. Dat geloven de flikken wel. Het zijn trouwens ook mannen. En mannen onder elkaar...

Hij ging de tuin in en plaatste de stoel in het tuinhuisje. Hij sloot het af, ging de thermos ophalen en ging terug binnen. Hij zag dat zijn handen trilden. Hij schonk zich een beker koffie in, ging naar de kast in de leefkamer en nam de fles cognac.

Hij goot een geut in de koffie. Hij moest de beker met twee handen vasthouden om niet te morsen. Hij dronk de mok in twee teugen leeg. Raymaekers was er niet gerust in. Wat zou ze nu doen? vroeg hij zich af. Hij ging de woonkamer in en keek ongerust uit het raam. Er was niets te zien in de straat. Als ze de politie had verwittigd, waren ze er nu wel. Hij liep terug naar de keuken en schonk opnieuw cognac bij de koffie. Hij slurpte de beker leeg. Vrouwen zijn toch allemaal hetzelfde. Zich eerst verdedigen en daarna liggen kreunen van genot. Ja, het zijn allemaal hoeren. Hij schonk zich nog een koffie-cognac in en ging op de bank zitten. De alcohol begon te werken. Hij begon onbedaarlijk te lachen. Andere mannen moeten eerst goed zuipen voor ze zo'n vrouw zouden aanpakken. Ik drink nadat ik ze genomen heb, lachte hij.

Hij nam de zapper en zette de televisie aan. Er was een herhaling van een spelprogramma. Raymaekers goot de beker vol met cognac en dronk hem in één keer leeg.

'Wat kan die presentator zaniken,' mompelde hij. Hij vulde de beker opnieuw en dronk. Zijn oogleden werden zwaar en Raymaekers viel in slaap.

'Dronkenlap! Wakker worden!'

Martin Raymaekers opende zijn ogen. Irma stond over hem gebogen.

'Ben je niet beschaamd? Ik ben amper de deur uit en je zit aan de cognac. Je hebt verdomme bijna de hele fles leeg gezopen.'

Hij voelde het bonzen in zijn hoofd en wreef met zijn handen over zijn gezicht.

'Ik voelde mij niet goed en had een opkikkertje nodig.'

'Een opkikkertje noem jij dat? Je bent straalbezopen. Vooruit, ga je kop onder de kraan steken. Ik zal de spaghetti koken.'